

Arrest

nr. 272 845 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 25 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2021, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. RAHOU en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 29 november 2020 onontvankelijk verklaard.

Op dezelfde dag werd er een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: U. D. C., A. L.
geboortedatum: X
geboorteplaats: San Juan De Colon
nationaliteit: Venezuela

+ minderjarige kinderen:

C. U., Y. P. geb. X

C. U. , A. S. geb. X

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 05.05.2017, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10.03.2020 definitief het vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire weigerde aan betrokkene, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Eerste en enig onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel enkel dat de beslissing geen wettelijke grondslag vermeldt voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Zij stelt verder dat de verwerende partij sowieso moet aantonen op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de afwijking steunt.

De verzoekende partij verwijst echter zelf naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opheffen bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Zoals aangestipt verwijst de verzoekende partij zelf naar deze bepaling zodat zij niet kan voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn. Hiermee is reeds voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar kritiek niet aantoont op welke wijze zij wordt benadeeld door de bestreden beslissing. Immers blijkt uit artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de minister bij een bevel om het grondgebied te verlaten maximaal een termijn van dertig dagen kan opleggen.

De verzoekende partij heeft echter ook geen belang bij haar grief nu de maximale termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten ruimschoots verstreken is en dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een gedwongen repatriëring. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van dertig dagen verstreken. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80)."

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht

op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoekster is ondertussen grootmoeder geworden van een Belgisch kind.

Verzoekster had verder in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde onveilige situatie in Venezuela.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM gelet op het feit dat hij grootmoeder is geworden van een Belgisch kind. Er diende dan ook een belangenafweging m.b.t. het Belgisch minderjarig kleinkind plaats te vinden.

Verzoekster had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 16/06/2020 op basis 9bis vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoekster kunnen aangehaald worden wanneer zij over het bevel was gehoord.

Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.

2.2.2. De verzoekende partij betoogt in haar tweede middel dat, moest zij gehoord geweest zijn, zij had kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale toestand rekening moest gehouden worden. Zij is intussen grootmoeder geworden van een Belgisch kind. De verzoekende partij stelt verder dat zij in de regularisatieaanvraag ook had verwezen naar de met stukken gestaafde onveilige situatie in Venezuela. Zij had naar eigen zeggen kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM gelet op het feit dat zij grootmoeder is geworden van een Belgisch kind. Er diende volgens de verzoekende partij dan ook een belangenafweging m.b.t. het Belgisch minderjarig kleinkind plaats te vinden. Zij had ook gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 16 juni 2020 op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er is volgens de verzoekende partij een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel en in het kader van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag kan volgens de verzoekende partij het hoorrecht niet vervangen. Wanneer zij de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er volgens de verzoekende partij mogelijk anders hebben uitgezien.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met haar gezins- en familieleven.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM echter op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepalingen zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat op dezelfde dag als de *in casu* bestreden beslissing, namelijk op 29 november 2021, de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing heeft de verwerende partij uitvoerig geantwoord op de argumenten van de verzoekende partij betreffende haar gezinsleven, alsook betreffende de onveilige situatie in Venezuela. Het beroep tegen deze beslissing werd intussen verworpen bij arrest nr. 272 843 van 17 mei 2022 van de Raad.

Wat betreft het argument dat zij thans grootouder is geworden stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een 'Nota voor Freddy Roosemont, Directeur-Generaal' bevindt van 3 november 2021. Uit deze nota blijkt dat de oudste dochter van de verzoekende partij bevallen is van een Belgisch kind, B. C. A. en dat de Belgische vader minderjarig was op het moment van de geboorte. De dochter van de verzoekende partij en het minderjarige kind staan sinds 19 oktober 2021 ingeschreven bij de grootmoeder langs vaderszijde van het kind, namelijk mevrouw R. F.

Verder bevindt zich een synthesenota artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het dossier waarin aangegeven staat:

"kleinzoon: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van sociale en familiale relaties (...) ze zijn niet visumplichtig"

Vooreerst merkt de Raad op dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het minderjarige kleinkind van de verzoekende partij opgroeit in het gezin van de grootmoeder langs vaders kant, bij wie ook de ouders wonen. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat er *in casu* bijkomende banden van afhankelijkheid bestaan.

Gelet op de zeer karige informatie die de verzoekende partij aanreikt is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Zoals ook reeds door de verwerende partij werd opgemerkt is de verzoekende partij niet visumplichtig en kan zij heel gemakkelijk haar kleinkind komen bezoeken.

Uit voormelde bespreking blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met gezins- en familiale toestand van de verzoekende partij, met het feit dat zij ondertussen grootmoeder is geworden van een Belgisch kind en met de onveilige situatie in Venezuela. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij andere argumenten had kunnen aanvoeren die mogelijks tot een andere beslissing zouden hebben geleid. Het louter gegeven dat zij van oordeel is dat er een groot verschil is om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden ontwikkeld, doet hier niets aan af. Zij toont geheel niet aan dat zij andere argumenten zou hebben aangebracht die niet in rekening werden genomen door de verwerende partij.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Uit bovenstaande blijkt dat niet kan worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur haar hierover had moeten horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het I.V.R.K.), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verder betwist de verzoekende partij de bevoegdheid van de steller van de akte, en verwijt zij de verwerende partij machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoekster.

Verzoekster heeft een reëel gezins- en privéleven in België. Ondertussen is verzoekster grootmoeder geworden van een Belgisch kind.

De kinderen kan niet gevraagd worden dat zij het land zouden verlaten, daar dit een schending van de artikels 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag zou inhouden.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoekers hadden in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde situatie van de kinderen die naar school gaan, enz...

Verwerende partij diende verzoekster hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoekster verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Verzoekster verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden „als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.

Vermits de kinderen minderjarig zijn dient met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rekening te worden gehouden.

De artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag werden zo niet gerespecteerd. Algemeen dient bovendien een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.”

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij maakt in haar derde middel op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden, noch maakt zij op enige concrete wijze aannemelijk waarom de steller van de akte niet bevoegd zou zijn, noch waarom er sprake zou zijn van machtsmisbruik. Dit onderdeel van het derde middel is om die reden niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar derde middel opnieuw, net als in haar tweede middel, dat in de bestreden beslissing volgens haar op geen enkele wijze rekening gehouden is met haar gezins- en familiale toestand. Zij herhaalt dat zij grootmoeder geworden is van een Belgisch kind, dat de verwerende partij haar daarover had moeten horen, en minstens had moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden. Ook is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgens de verzoekende partij niet opgenomen in de bestreden beslissing, en is er over de criteria vermeld in deze bepaling geen enkele overweging in de bestreden beslissing opgenomen.

De Raad stelt vast dat de argumenten die de verzoekende partij in haar derde middel aanvoert, identiek zijn als bepaalde argumenten zoals uiteengezet in haar tweede middel. De Raad kan dan ook volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 28 van het IVRK betreft merkt de Raad verder op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De

verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU